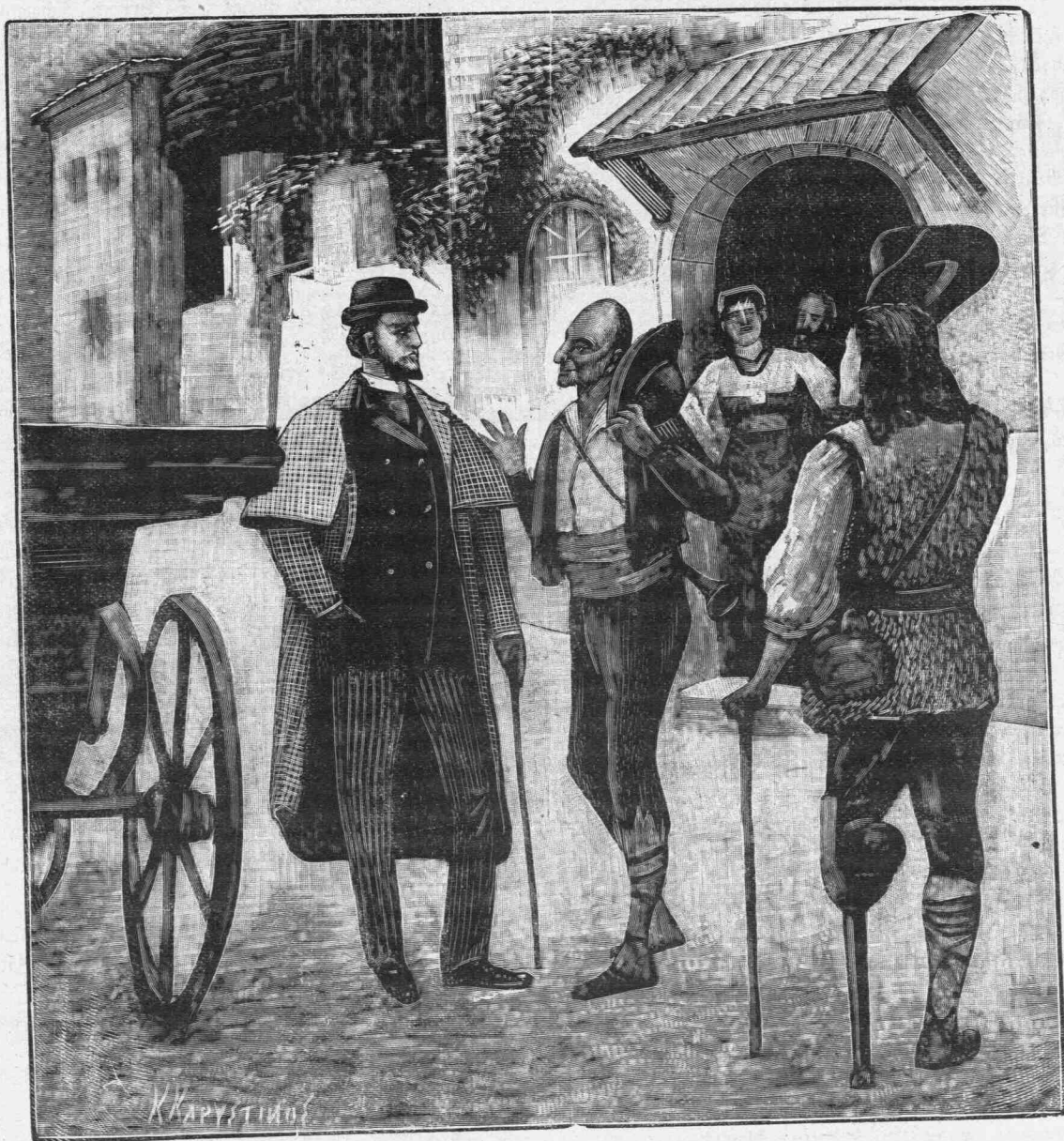

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— Εἶσαι ἐλεύθερος ; τὸν ἠρώτησεν (Σελ. 890).

— Καὶ ἐν Παρισίοις ἡ περιουσία σας προσεγγίζει τὸ ἑκατομμύριον.

Ὁ Καμπεϋρόλδὲν ἀντεῖπεν.

— Ἐὰν ἐβλάψατε ἐμέ, μεγάλως ὅμως δέιν νὰ συνετρέξατε τὸν κόμητα Βωνοάζ· δίχως σὲς, οὐδέποτε θὰ ἐπετύγγανε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν τῷ ὀφείλετε μέρος τοῦ ἑκατομμυρίου σας. Πόσα ;

Τόσον ἐπιτακτικοὶ ἦσαν ὁ τόνος καὶ ἡ στάσις τοῦ Δαμβέρτου, ὥστε ὁ ταγματάρχης ἀπεκρίθη μηχανικῶς :

— Τὸ ἥμισυ περίπου.

— Ὁρατὸν κέρδος.

— Ἡ ἐκδούλευσις ἦτο λίχν σημαντικὴ. Ἡ δεσποινὶς Σαρναίου κατεῖχεν ὑπέρογκον περιουσίαν καὶ ὁ κύριος Βωνοάζ . . .

— Ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου κατεστραμμένος !

— Ἄ ! τὸ ἐγνωρίζετε !

— Καὶ ἀλλὰ πολλὰ ἀκόμη. Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ σὰς ἐνεπιστεύθη διακοσίας χιλιάδας διὰ τὰς δύο μικράς.

— Τὸ ὑποθέτετε.

— Τὸ ἀρνέισθε ;

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐτραύλισε συγκεχυμέναις τινὰς λέξεις.

— Τὸ ἀρνέισθε ; ἐπανελάθεν ὁ Δαμβέρτος.

— Ὁχι.

— Περὶφημα. Ἡ ἀνῆσις ἀλλως οὐδὲν θὰ σας ὠφείλει.

— Εἰσθε λοιπὸν ὁ διάβολος ;
 — Ἐκ τύχης ἔγεινα κάτοχος ἐνδείξεων χρησίμων. Τί ἐκάμετε τὰς διακοσίας χιλιάδας αὐτάς ;
 Ὁ Καμπεϋρόλ ἐτῆρει ἐπίμονον σιγὴν.
 — Δὲν θέλετε νὰ ὁμιλήσετε ; ἐξηκολούθησεν ὁ Δαμβέρτος.
 — Μὲ τί δικαίωμα μὲ ἀνακρίνετε ;
 — Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Δαμβέρτος.
 Ὁ ταγματάρχης ὕψωσε τοὺς ὤμους.
 — Πράξατε λοιπὸν ὅ,τι ἀγαπᾶτε, διότι δὲν θ' ἀπαντήσω πλέον εἰς τίποτε.
 — Ἔστω, ὁμιλῶ ἐγὼ διὰ σᾶς. Τὸ ποσὸν αὐτὸ τὸ ἐκρατήσατε. Ἡ δούκισσα τὸ προσηθάνετο. Σὰς προσεκάλεσεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βοασσοῦ, διὰ νὰ σὰς ὁμολογήσῃ τοὺς φόβους τῆς... Φωνή τις ἐνδόμυχος μοι τὸ λέγει. Τότε ἐξετελέσατε πρᾶξιν καταχθόνιον. Ἦσθε εἰς Βοασσοῦ τὴν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς ;
 — Τῷόντι.
 — Ἡνοήσατε ὅτι ἡ δούκισσα θὰ ἀπῆται τὸ χρῆμα... Καὶ θέλοντες νὰ τηρήσετε τὴν κατοχὴν..
 Ὁ Δαμβέρτος ἠτένισε τὸν ταγματάρχην, ὥσπερ θέλων νὰ διερευνησῇ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του καὶ προσέθηκε βραδέως :
 — Ἐρρονεύσατε τὴν δούκισσαν καὶ τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ ἐθέσατε κατόπιν τὸ πῦρ, διὰ νὰ ἀποδοθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τυχαῖον γεγονός. Τὸ ὁμολογεῖτε ;
 — Ὁχι.
 — Οὕτως ἐν τούτοις ἐξηγεῖται ἡ ἀπόκτησις τοῦ ἐκατομμυρίου σᾶς.
 — Εἰσθε κύριος νὰ σκέπτεσθε ὅπως σὰς ἀρέσκει.
 — Ἄ ! εἰσθε δόλιος ἐκ τῶν σπανίων καὶ ἔχετε στερεῶς ὀργανωμένον σχέδιον ! Μὲ ἠπατάτε ἀπίστως ὅτε ἤμην πελάτης σας μὲ ψεῦδη, ἐπείσατε τὴν δεσποινίδα Σαρναίῦ ὅτι δὲν τὴν ἠγάπων, ὥς ἐπείσατε ἐμὲ ὅτι ὤφειλον νὰ τῇ ἀπέδιδον τὸν λόγον τῆς. Δύο κόρας ἀπέκτησα, καὶ ἐπείσατε, ἀγνοῶ διὰ ποίων πανουργιῶν, τὴν μητέρα των περὶ τοῦ θανάτου των, ἐνῶ ἔζων, διὰ νὰ διαρραγῇ ὁ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης δεσμός. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ κατεστρέψατε τὰ τέκνα κλέπτοντες τὸν μόνον αὐτῶν πόρον. Ἐπειτα συνετελέσατε εἰς τὴν ἔνωσιν τῆς Λευκῆς πρὸς ἄνθρωπον οὔτε ἀγαπῶντα οὔτε σεβόμενον αὐτὴν καὶ διηνοῖξατε μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης τάφρον ἀδιάβατον ἢ τοῦλάχιστον δυσκόλως πληρούμενον ! Ἐν ἐνὶ λόγῳ, μοι συνετρίψατε τὴν καρδίαν· κατεστρέψατε τὴν μετὰ τῆς δεσποινίδος Σαρναίῦ ἐλπίδα περὶ συμβιώσεώς μου. Ἐκλέψατε, τὸ πάντων χειρίστον, δύο πλάσματα ἀνυπεράσπιστα, ἀφίνοντες αὐτὰ εἰς τοὺς κινδύνους βίου ἀπόρου.
 — Εἰσθε λίαν ἀγαθός !
 — Ὑπὸ δύο ὅρους ;
 — Ὅποιους ;
 — Ὅτι μοι εἴπητε πάραυτα ποῦ εὐρίσκονται αἱ κόραι μου.
 — Καὶ ἐὰν τὸ ἀγνοῶ ;
 — Τὸ γνωρίζετε !
 — Ἔστω ! βλέπομεν... Κατόπιν ;
 — Συνδέεσθε μετὰ τοῦ κυρίου Βωνοᾶζ ;
 — Τὸν βλέπω συχνά.
 — Γνωρίζετε τὰς σχέσεις του, τὰς ἐξῆς του, ἐν μιᾷ λέξει, τὸν βίον, ὃν διάγει ;
 — Μέρος τοῦλάχιστον αὐτοῦ τὸ γνωρίζω.
 — Ὅτι μοι τὸ γνωστοποιήσετε ἅμα λάβω ἀνάγκην τοῦ νὰ μάθω τοῦτο.
 — Δηλαδή νὰ τὸν προδώσω πρὸς ὄφελός σας ;
 — Σὰς ἐπλήρωσε διὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσετε. Ὅτι σὰς πληρώσω ἐγὼ τῶρα καὶ μᾶλλον ἀφειδῶς, ἐν ἀνάγκῃ...

— Διάβολε ! Τόσον ὠραῖα καὶ τόσον ἐπιτακτικῶς ὁμιλεῖτε !...
 — Δέχεσθε ;
 — Καὶ ἐὰν δὲν ἐδεχόμην,
 — Τότε, γίνομαι ἀσπονδός σας ἐχθρὸς πρὸς ἐξόντων σᾶς.
 — Δαίμονα !
 — Καὶ οἱ ἐχθροί μου δὲν ἔχουν καλὸν τέλος.
 Ὁ Καμπεϋρόλ ἐστάθμιζεν ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς τὴν τύχην του. Ἡ ὄψις τοῦ Δαμβέρτου καὶ οἱ μυῶνές του τῷ ἐνέπνεον σωτήριον τρόπον. Αἱ ξενικαὶ του ἐπίσης ἐξῆς τὸν περιήγον εἰς σκέψεις.
 — Ἐμπρός, εἶπε, βλέπω ὅτι οὐδὲν μέσον ἀντιστάσεως ὑπάρχει.
 — Εἴμεθα σύμφωνοι ;
 — Δὲν θὰ ζητήσετε νὰ μὲ βλάψετε ;
 Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐσκέφθη καὶ αὐτὸς τῶρα, ἀλλ' ἐπὶ δευτερόλεπτον μόλις.
 — Ἐπανορθώσατε ὅ,τι κακὸν ἐπράξατε, εἶπε καὶ ἐπέρχεται ἡ ἰσοσταθμία. Συντρίβει τις τὸ ἀντικείμενον, οἷτινος ἔχει ἀνάγκην ; Ἐγεινα Ἀμερικανός, ἱατρός, καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε πρακτικώτατοι. Αἱ κόραι μου ;...
 — Ἐπεθύμουν νὰ σὰς νῦχαρίστουν... ἀλλά...
 Ὁ Δαμβέρτος ἔκλινεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κάμπτων τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῆς λαβῆς μαχαιρίου.
 — Ἐὰν δὲν μὲ συνδράμετε, εἶπε, σφοδρὰν καταβάλλων προσπάθειαν ἵνα συγκρατῇ ἐαυτόν, θὰ τὰς ἀνεύρω μόνος, ἀλλ' ἀλλοίμονον εἰς σᾶς.
 Ὁ Καμπεϋρόλ, ἀπὸ πορφυροῦς κατέστη χίτρινος ὡς λεμόνιον.
 Πρώτην ἤδη φοράν, ἀπ' ἀρχῆς αὐτῆς τῆς συναντήσεως, ὁ οἰκοδεσπότης ἐνεψυχοῦτο, τὸ βλέμμα του ἐξέμπεμπε φλόγας. Ἦσθάνετο ὅτι ἡ ἐκρηγνὺς τῆς ὀργῆς του θὰ ἦτο φοβερά.
 — Ἐχομεν νόμους, ἐτραύλισεν ὁ ἱατρός.
 — Καὶ σεῖς ἐπικαλεῖσθε τοὺς νόμους ;
 — Διατί ὅχι ;
 — Σεῖς ὁ κλέπτης, ὁ παραχαράκτης, ὁ δολοφόνος !
 — Καὶ τοιοῦτος ἐὰν ἤμην, ὑπάρχει νόμος ὑποστηρίζων με.
 Ὁ Δαμβέρτος ὕψωσε τοὺς ὤμους.
 — Ὁχι ἐναντίον ἐμοῦ, εἶπεν. Ἐκλέξατε λοιπὸν μετὰ τοῦ μίσους μου καὶ τῆς λήθης τῶν ἐγκλημάτων σας. Αἱ κόραι μου !...
 — Ἀγνοῶ ποῦ εὐρίσκονται.
 — Ἴδωμεν. Ἀπαντήσατε ! Δὲν ἐνεπιστεύθητε μίαν, τὴν πρώτην, εἰς τινὰ τῶν συγγενῶν σας... χωρικήν... Ποῦ εὐρίσκεται ;
 — Εἰς Βουσσάκ, πλησίον τῆς Λιμόγης.
 — Ἐκαλεῖτο ;
 — Πετρίνα.
 — Ἐξῆς μόνῃ ;
 — Μόνῃ.
 — Τί ἀπέγινεν ;
 — Ἀπέθανεν.
 — Ἀπὸ πολλοῦ ;
 — Ἀπὸ δεκατριῶν ἐτῶν ἢ δεκατεσσάρων.
 — Καὶ ἡ κόρη μου ;
 — Ἡ κόρη σας ἦτο κάτοχος μικροῦ ποσοῦ. Τὴν παρέλαβον γείτονές τινες.
 — Τὸ ὀνομά των ;
 — Δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ὅτι τὸ μάθετε ἐν τῷ τόπῳ.
 — Ἐκεῖ ἀκόμη μένουν ;
 — Ἐφυγαν καὶ τὰ ἔχνη των ἀπωλέσθησαν.
 — Οὕτω λοιπὸν ἐξεπληρώσατε τὴν ἐντολήν σας δι' αὐτάς ! Ἐννοῶ τοὺς πειρασμοὺς τῆς πενίας, ἀλλὰ τότε ἦσθε πλουσιώτατος !

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐταπείνωσεν ἄφρωνος τὴν κεφαλὴν.
 — Ἡ ἄλλη; ὑπέλαβεν ὁ Δαμβέρτος.
 — Ἡ θαλαμηπόλος τῆς δουκίσσης τὴν ἀπήγαγεν εἰς Ἰταλίαν, εἰς Μιλάνον, εἰς τινὰς συγγενεῖς της, ξενοδόχους. Ὁ σύζυγος ἐκαλεῖτο Λοῦκος, ἡ γυνὴ τοῦ Σιμονέττα.
 — Ποῦ εὐρίσκειτο τὸ πανδοχεῖόν των;
 — Πρὸς τὴν Μόνζαν, ἐπὶ τῆς ἀγοῦσης εἰς Βεργάμην.
 Ἦτο κτήμα των. Ἡ δουκίσσα τοῖς ἔδωκε τριάκοντα χιλιάδας διὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν καὶ τὸ κατέχουν αὐτοί.
 — Ζῶσιν ἀκόμη;
 — Δὲν τὸ γνωρίζω. Νομίζω ὅτι ἀπὸ καιροῦ ἀπέθανον. Τὸ πανδοχεῖον ἐξεποiehθῆ. Δὲν νῦτύχησαν.
 — Καὶ δὲν τοὺς παρηκολοθεῖτε, δὲν τοὺς ἐπεβλέπετε;
 — Ὅχι.
 Ὁ Δαμβέρτος, ἀνεπαίσθητος, εἶχε πλησιάσει πρὸς τὸν Καμπεϋρόλ.

Τὸν ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ τὸν ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπον:

— Βεβαίως, τῷ εἶπεν, εἴθε θλιβὸς καὶ ἐννοῶ τὰ πάντα. Τὴν πυρκαϊάν τοῦ Βοασσύ σεῖς τὴν ἠνάψατε! Εἴχετε ἀνάγκην νὰ τηρηθῶσι μυστικὰ τὰ ἀνοσιουργήματά σας, καὶ τὸ ἐπετύχετε!

Ἀπεδίπλωσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ἡμιτελεῖ διαθήκην τῆς δουκίσσης.

— Ἀναγνώσατε, διέταξε. Βλέπετε τὴν ἡμερομηνίαν. Ἐγραψεν ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς. Ὁ θάνατος τὴν ἡμπόδισε νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ ταγματάρχης δυσκόλως ἐξεφοβίζετο. Ἐν τούτοις, ἅμα διελθὼν τὰς πρώτας γραμμάς, ὡπισθοχώρησεν ἐπτοημένος, ἄγριος, ὡς εἰ ἰδὼν ἐνώπιόν του ἀνορθούμενον τὸ φάσμα τῆς δουκίσσης!

— Ἐννοεῖτε τώρα; ὑπέλαβεν ὁ Δαμβέρτος. Σὰς μισῶ, ἰατρέ! Ἀλλ' ὑπάρχει τις, δν ἐπὶ μᾶλλον μισῶ! Καὶ τοῦτο διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποιον ἔπραξε τῇ συμπτᾶσει σας, διότι ἦτο συνένοχός σας, ἀλλ' ἰδίως τὸν μισῶ διότι μ' ἐνοχλεῖ. Φαντάζομαι ὅτι ἀνευ αὐτοῦ οὐδὲν κακὸν θὰ ἐπῆρχετο ὅτι σὰς ὑπέβαλε κακὰς συμβουλὰς πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς ἀπληστίας του. Μοὶ παρέσχεν ἐκδουλεύσιν ἵνα κάλλιον μὲ προδώσῃ. Λοιπὸν! ὅσον καὶ ἂν ἀποστρέφομαι σὰς, θὰ τὸ λησμονήσω, ἂν μὲ βοηθήσετε εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἄλλου μου μίσους· ἐὰν ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς γενῆτε συνένοχός μου διὰ τὴν τιμωρίαν, ὡς ἄλλοτε ὑπῆρξατε διὰ τὸ ἐγκλημα· ἂν μοὶ ὀρκισθῆτε ὅτι ἐπωφελῶς θὰ μ' ἐξυπηρετήσετε εἰς πᾶν ὅ,τι σὰς προδιαγράψω, τότε βασιλικῶς θὰ σὰς ἀνταμείψω. Εἰμαι πρὸς τοῦτο ἀρκετὰ πλούσιος. Ἀλλως, ἐνθυμηθῆτε το καλῶς, θὰ σὰς φονεύσω ὡς σκύλον ἰδιοχείρως! Οὐδὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ τὸ πράξω καὶ οὐδὲν θὰ σὰς ποστατεύσῃ. Ἐκλέξατε λοιπὸν! Μίαν περιουσίαν νέαν, ἢ τὴν φοβεροτέραν καταδίκην, ἣν δύναται τις δι' ἐχθρὸν νὰ ἐπινοήσῃ, ὅταν τὸν ἀποτροπιάζεται καὶ κατέχῃ εἰς χεῖράς του τὴν δύναμιν τοῦ χορήματος. Τί ἀποφασίζετε;

Αἱ λέξεις αὗται ἐνεθάρρυναν τὸν Καμπεϋρόλ.

Ἄν ὁ Δαμβέρτος ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξαγοράσῃ τὰς ἐκδουλεύσεις του καὶ τὸσον ἀκριβὰ νὰ τὰς πληρώσῃ, δὲν ἦτο τὸσον ἐπίφοβος.

Δευτέραν ἤδη φορὰν ἡ λέξις βασιλικῶς ἐπληττε τοῦ Καμπεϋρόλ τὰ ὦτα.

Τὸ πρῶτον τὴν εἶχεν ἀκούσει παρὰ τῆς δουκίσσης, ἥτις ἐτήρησε τὸν λόγον της.

Διεῖδεν ὑποφώσκουσιν νέαν περιουσίαν· τὸ περὶ τιμῆς ζήτημα οὐδόλως τὸν ἔθιγε, καὶ μία προδοσία πρὸς τὸν φίλον τοῦ Βωνοᾶζ δὲν ἐτάραττε τὴν συνείδησίν του.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀνέλαβε τὴν εὐστάθειάν του.

— Τοιαῦτα ἔχετε πειστήρια, εἶπεν, ὥστε ἀδύνατος πᾶσα ἀντίστασις. Εἰς ὅ,τι ἀγαπᾶτε συναινῶ, πειρασμέ! Τί ἐπιθυμῶ ἐγώ; Ν' ἀπολαύω ἐν εἰρήνῃ τῶν εἰσοδημάτων

μου. Πολὺ ἀκριβὰ μοῦ ἐστοίχισαν, μὰ τὸν Θεόν!

— Δὲν θὰ ἐγκαταλίπετε τοὺς Παρισίους;

— Εἶνε τὸ μόνον μέρος, ὅπερ ἀγαπῶ!

— Θὰ μένετε εἰς τὴν διάθεσίν μου;

— Ἐπὶ πολὺ;

— Ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας. Δὲν ἀγαπῶ τὰς παρατεινόμενας ὑποθέσεις.

— Ὁρατός ζῆλος!

— Οὐδένα θὰ κάμετε λόγον περὶ τῆς συναντήσεώς μας;

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε!

— Οὔτε τ' ὄνομά μου θὰ προφέρετε!

— Εἴθε ποτὲ νὰ μὴ τὸ ἐγνώριζον.

— Οὐδὲν πλέον σὰς κρατεῖ ἐδῶ, ἰατρέ!

— Εἰμαι ἐλεύθερος;

— Ὡς ὁ ἀήρ. Πηγαίνετε. Γνωρίζω ποῦ νὰ σὰς ἀνέυρω.

Τὸ συμφέρον σας μοὶ ἐγγυᾶται περὶ ὑμῶν!

Ὁ ταγματάρχης ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀπελευθερώσεώς του.

Ἄμα ἐπανευρεθεὶς ἐν τῷ προδόμῳ ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνέσεως ὡς δεσμῶτης ἐλευθερώθεὶς τῆς εἰρκτῆς.

Ὁ κομίσας αὐτὸν δίφρος ἐστάθμευεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ κυρίου, προῦχώρησε.

— Σύμφωνοι; εἶπεν ὁ Δαμβέρτος.

— Σύμφωνοι, ἐπανάλαβεν ὁ Καμπεϋρόλ, ἀλλ' ὅχι παρεννοήσεις, ἔ;

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε.

— Πότε θὰ σὰς ἐπανιδῶ;

— Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ τὰς ἔχω ἀνέυρει, εὔχεσθε ὑπὲρ τῆς εὐημερίας των!

Τοιαύτην εἶχεν ἀπειλὴν ἡ σύντομος αὐτῇ φράσις, ὥστε, μεθ' ὅλην τὴν ἀταραξίαν του, ὁ Καμπεϋρόλ ἐφρικίασε καὶ οὐδὲν προσέθηκεν.

Ἀνέβη τὴν ἀμαξαν ἥτις ἐν τάχει ἀπεμακρύνθη.

Ὅτε ἔκαμπτεν ὁ δίφρος τὸ κιγκλιδωτόν, ἡμιγέροθη καὶ ἀπέστειλε διὰ τῆς χειρὸς χαιρετισμὸν πρὸς τὸν Δαμβέρτον, ἀλλ' ἐνδομύχως ἐσκέπτετο:

— Ἰδοὺ ἕνας τιποτένης, τὸν ὅποιον ἐπεθύμουν ποτὲ νὰ μὴ ξαναέβλεπα!

Ὁ Δαμβέρτος τὸν ὑπέδειξε διὰ τοῦ δακτύλου πρὸς τὸν μαϋρὸν καὶ τῷ εἶπεν ἀγγλιστί:

— Βλέπεις αὐτόν, Πεπέ;

— Ναί.

— Θὰ ἐνθυμεῖσαι τὴν μορφήν του;

— Ναί.

— Εἶνε ὁ ἔσχατος τῶν ἀθλίων.

Ὁ Πεπές ἔμεινεν ἐννεός.

Ἀνθρωπος τὸσον εὐθυμος, τὸσον στρογγύλος, τὸσον εὐάρεστος συμπότης, τὸσον ἀξιοσέβαστος.

Ὁ ταγματάρχης εἶχε παρᾶσχει εὐάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸν μαϋρὸν ὅστις μόλις ἐγνώριζε λέξεις τινὰς γαλλικὰς.

— Τὸν μισεῖτε; ἠρώτησεν.

— Εἶνε ὁ αἷτιος ὅλων μου τῶν συμφορῶν.

— Καὶ τὸν δέχεσθε εἰς τὴν τράπεζάν σας;

— Ἐχω τὴν ἀνάγκην του πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ τὸ ὅποιον ἔπραξε.

— Καὶ ἔπειτα; εἶπεν ὁ Πεπές.

— Ἐπειτα!... Τίς οἶδε;... Βλέπομεν.

Ὁ μαϋρὸς ἔμεινε ρεμβάζων.

Εἰς τὰς πέντε, ὁ κύριός του, μόνος, ἀβέβαιος ἔτι περὶ τοῦ πρακτέου, μὲ ἐλαφρὸν ταξιδιωτικὸν κιβώτιον ἐν τῷ ὀχήματί του, ἀπῆλθε πρὸς τὸν σιδηρόδρομον τῆς Λυῶνος.

Ἐκ δόλου, ὑπὸ τῆς σκληρότητος ὑπαγορευομένου, ἀπεχώρισαν ἀλλήλων τὰς δύο κόρας.

Εἶχεν ἐπὶ πολὺ διστάσει μεταξὺ τῆς γραμμῆς τῆς Ὀρλεάνης καὶ τῆς ἄλλης.

Ἐν τῷ σταθμῷ ἐδείπνα μηχανικῶς, πρὸς πάροdon τοῦ

χρόνου, περιμένων τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ὅτε ἰδέα τις τῷ ἐ-
πῆλθεν.

Ἐζήτησε τὰ πρὸς γραφὴν χρεϊώδη καὶ ἐχάραξεν ἐν βίᾳ
τὰς ἐξῆς γραμμάς :

«Φίλε κύριε Σαρκώ.»

«Ἐχω δύο κόρας καὶ ἀγνοῶ πρὸς ποίαν πρώτην νὰ
σπεύσω.

«Τρέμω σκεπτόμενος ὅτι στιγμή ἀργοπορίας δύναται
ν' ἀποφασίσῃ περὶ σωτηρίας ἢ ἀπωλείας των, διότι ποῖος
γνωρίζει τὴν τύχην των ;

«Εἶδον τὸν δόκτορα Καμπεϋρόλ.

«Ἡ μία ἀφῆθη εἰς τινὰ Περίνην, διαμένουσάν εἰς Βου-
σάκ. Ἡ ἄλλη ἐστάλη εἰς Ἰταλίαν.

«Ἐκεῖ ἀπέρχομαι.

«Πρόκειται περὶ τοιούτων συμφερόντων, ὥστε αἱ ὥραι
δι' ἐμέ ἀξιζοῦσιν ὅσον ἔτη.

«Δέχεσθε, ἅμα λάβετε τὴν παροῦσαν, νὰ σπεύσετε εἰς
Βουσσάκ καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἔλθετε εἰς Παρισίους ἵνα μοὶ κο-
μίσετε τὰς συλλεγείσας πληροφορίας ;

«Γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ εὑρίσκον ὑποκείμενον ἐντιμότερον
ὑμῶν, ὅπως τῷ ἐμπιστευθῇ αὐτὴν τὴν ἔρευναν.

«Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇτε τὴν μεγάλην αὐτὴν
ἐκδούλευσιν, ἐφ' ἧς σὰς συνιστῶ ἐχεμύθειαν καὶ σὰς ἀπο-
στέλλω πέντε χιλιάδας φράγκων διὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα.
Μὴ παραμελεῖτε τίποτε καὶ πληρῶνετε ὅ,τι θέλουν.

«Μυρίας εὐχαριστίας ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἐστὲ βέ-
βαιος περὶ τῆς αἰωνίας μου εὐγνωμοσύνης.

«ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΒΙΔΣΩΝ»

Ἦσυχώτερος εἶτα, ἔγραφεν ἑτέραν ἐπιστολὴν διὰ τὴν
κόμησαν, περιλαμβάνουσάν τὰ ἐξῆς :

«Ἀναχωρῶ. Μὴ ἀφίνετε τὴν Ζονσέρην. Ἡ ὁ ἔρως μας
ἦτο τῷόντι κατηραμένος, ἢ θὰ τὰς ἐπαναφέρω. Εὐχεσθε
μόνον εἰς τὸν Θεὸν νὰ σὰς τὰς ἀποδώσῃ, ὁποῖας τὰς βλέ-
πετε εἰς τὰ ὄνειρά σας».

Ταῦτα γράφων, ὁ Δαμβέρτος διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος
βαθείας ἀποθαρρύνσεως.

Ἐλαβεν εἰσιτήριον διὰ Μοδένην, ὁπόθεν θὰ ἔφθανεν εἰς
Ἰταλίαν.

Προὔχωρει τυχαίως μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν ταξειδιώτου
προκισθανομένου βράθρον εἰς τὸ ἄκρον τῆς πορείας του.

Ἡ πραγματικότητα ἦτο θλιβερωτέρα ἔτι τῶν προαισθη-
μάτων του.

Ὅτε ἡ ἀμαξοστοιχία ἐτέθη εἰς κίνησιν, ἐβυθίσθη ἐν τῇ
γωνίᾳ του, ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀφῆθη εἰς ἀλγεινὸν
ρεμβασμὸν καὶ ἀπ' αὐτοῦ περιήλθεν εἰς ὕπνον ταραχώδη.

KB'

Δύο Σωσίαι.

Ὅτε ἡ Ἰωάννα Βωρδου ἠγέρθη τὴν ἐπαύριον, ἔπλεεν
ἐν χαρᾷ.

Εἶχε τέλος εὑρεῖ ὁ, ψυχὴ ἀγαπῶσα ζητεῖ ἐπὶ γῆς καὶ
ἐπιδιώκει εἰς τὰ ὄνειρά της, τὸ ἰδεῶδες δι' ὃ στεναρίζει, τὸ
ἥμισυ τὸ προωρισμένον νὰ τὴν συμπληρώσῃ καὶ τῇ παρὰ-
σχῇ ἀληθὴ ὑπαρξιν.

Ὁ Φραγκίσκος Γκρὲν ἠδύνατο νὰ βρασιζῇται εἰς τὴν
πίστιν της.

Ἡ ἐντιμος κόρη εἶχεν ἀφῆθῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἀμετακλή-
τως. Ὅ,τι διὰ τὸν φίλον της ἠσθάνετο, ἦτο ἰδίως ἀπει-
ρος εὐγνωμοσύνη.

Πρὸς χάριν της ἐκεῖνος ἀπηνεῖτο μέλλιν λαμπρόν, κα-
ταδικάζων ἐαυτὸν εἰς αἰωνίους μόχθους, ἀβέβαιος περὶ τῶν
ἀποτελεσμάτων του, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ κληρονόμον
ὑπερφηανευομένην διότι θὰ τὸν ἐνυμφεύετο. Ἀπειρος

τοῦ κόσμου καὶ τῶν δυσχερειῶν ἐκάστου ἐπαγγέλμα-
τος, ἡ Ἰωάννα ἐφαντάζετο ὅτι ὁ γείτων της, ὁ μνηστήρ
της ἦδη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἤρκει νὰ ἐξέτεινε τὴν
χεῖρά του ἵνα ἀπέκτα πλούτη.

Εἰς δικηγόρος, μία μέλλουσα δόξα τοῦ γραφείου !

Καὶ ἐπειτα, δὲν ἐσκέπτετο τόσον βαθέως. Ὁ νέος τὴν
εἶχεν ἤδη κατακτήσει πρὸ τοῦ περιπάτου των τῆς προ-
τεραίας ἔτι. Ἐν ταῖς ἐσπεριναῖς των ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ
τῶν παραθύρων των συνομιλίας, εἶχεν ἐκτιμήσει τὴν εὐ-
γένειαν τῶν αἰσθημάτων του, τὴν ὑπερφηάνειαν πτωχοῦ
εὐπατρίδου, τὸ θάρρος, τὴν μετριοφροσύνην του.

Τὸν εὕρισκεν ἀγαθόν, θελκτικόν, γενναίουψυχον.

Ὡραῖον ; οὐδέποτε ἔδωκεν εἰς τοῦτο προσοχήν.

Δὲν τὴν κατέκτησε διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ διὰ τῶν
αἰσθημάτων του.

Ὅτε εἰς τὰς ἐπτὰ ἡνοιξε τὸ παράθυρόν της, ἐκεῖνος εὐ-
ρίσκετο εἰς τὸ ἰδικόν του καραδοκῶν τὴν στιγμήν τῆς ἀφυ-
πνίσσεως τῆς γείτονος.

Ἀντήλλαξαν τρυφεράς τινας λέξεις. Ἐκεῖνη ἐνεδύθη,
ἔφαλε φαιδράς τινας στροφάς προτοῦ ἐξέλθῃ καὶ κατέβη
τὴν κλίμακα, ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν.

Ἐχουσα ἔτι στιγμὰς τινὰς διαθεσίμους, ἔκαμε τὸν γύ-
ρον τοῦ βουλευσάτου, πρὶν ἔτι εἰσελθῇ εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Διέβαινε πρὸ τῆς ὁδοῦ Βινιῶν, ὅτε ἡ Καισαρίνα, ἐπι-
βήλουσα καὶ εὐθυτενής, διέβη τὴν λεωφόρον.

Ἡ Ἰωάννα ἤθελε νὰ τὴν ἀπέφειγεν· ἠσθάνετο τὴν ἀ-
νάγκην μονώσεως ἵνα μὴ διακόψῃ τὰς φαιδράς της σκέψεις.

Ἡ πρώτη ὁμῶς τὴν ἐκάλεσε.

— Ποῦ πηγαίνετε τόσον πρῶτῃ ; τῇ εἶπεν.

Ἡ νεανὶς ἔστη συγκεχυμένη, ψαλλίζουσα :

— Ἀ ! σεῖς εἰσθε, δεσποινίς !

— Βεβαίως, ἐγώ ! Σὰς ἐσκότισθη ἡ ὄρασις ; Καὶ τὸ
ἐργαστήριον ! Τὸ λησμονοῦμεν, φαίνεται...

— Ἀλλ' ὄχι... ἀλλ' ὄχι... μόνον...

— Μόνον ;

— Ἀναπνέω ἐπ' ὀλίγον... δεσποινίς.

— Δὲν ἀνέπνευες ἀρκετὰ χθὲς τὸ βράδυ, μικρὰ ὑπο-
κρίτρια ; εἶπε μετ' οἰκειότητος ἡ ὠραία Καισαρίνα. Γνωρί-
ζεις... εἶμαι ἐν γνώσει τῶν κατορθωμάτων σου.

Ἡ ἐργάτις ἐπορφυρώθη μέχρις ὧτων.

— Ἀλλὰ δὲν ἔκαμα κακόν τι, δεσποινίς, σὰς ὀρκίζομαι.

— Δὲν ἐννοῶ αὐτὸ καί, ἐπειτα, αἱ ὑποθέσεις σου δὲν
ἀφορῶσιν ἐμέ. Δὲν μοὶ ἔχει ἀνατεθῇ ἡ ἐπαγρύπνησίς σου...
εἰς τὸν δρόμον. Ἐλευθερία, ἐλευθερία ! Ἀλλ' ὅ,τι εἶδον
μ' ἐλύπησε...

— Σὰς ἐλύπησε ;

— Ναι, πολὺ, διότι ἐνδιαφέρομαι διὰ σὰς, Ἰωάννα... καὶ
λυπηρὸν πάντοτε εἶνε νὰ βλέπῃ τις ἐκείνην, πρὸς τὴν τρέ-
φει φιλίαν καταστροφομένην !

— Ἀλλὰ δὲν καταστρέφομαι, δεσποινίς.

— Τατατατά ! Εἰς ἄλλους αὐτά ! Κόρη δεκαοκτὼ ἐ-
τῶν, ἥτις περιπατεῖ τὴν νύκτα μὲ νέους !...

— Ἦτο εἰς γείτων !

— Ἀπ' αὐτοὺς πάντοτε γίνεται ἡ ἀρχή. Γνωρίζετε τί
εἶνε οἱ ἄνδρες, Ἰωάννα ! Εἶνε ἀπατεῶνες, προδότες, ἀναν-
δροί, ἐγωῖσται, ἀλιτήριοι. Ἐννοῶ αὐτοὺς ὡς πρὸς τὰς
μετὰ γυναικῶν σχέσεις των.

— Ὡ ! δὲν εἶνε τοιοῦτος αὐτός, δεσποινίς, διεμαρτυ-
ρήθη ἡ Ἰωάννα, θέλουσα νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν φίλον της.
Αὐτὸς ἔχει τιμὴν, θάρρος καὶ ἀφιλοκέρδειαν.

— Ἐπὶ πόσον χρόνον θὰ τὸν εὕρισκετε μὲ τοιαῦτα προ-
τερήματα προικισμένον ;

— Ἐπὶ ὅλην μου τὴν ζωὴν !

— Εἶνε πολὺ. Καθ' ἣν ἡμέραν σὰς φερθῇ ἀνάνδρως θὰ
σκεφθῇτε διαφοροτρόπως. Καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ ἐπέλθῃ,
διότι γνωρίζετε τὴν παροιμίαν : Ὅλα συντρίβονται, ὅλα
περνοῦν καὶ ὅλα μαραίνονται !

Ἐστῆριξε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς κόρης.
 — Ἰδωμεν, Ἰωάννα, εἶπεν, εἶνε ἀκόμη καιρός, δὲν ἔχει οὕτω ;
 — Καιρός διὰ τί, δεσποινίς ;
 — Οὐδὲν συνέβη ;
 — Οὐδὲν... βέβαια... Ἐχομεν ἀκόμη καιρόν... Τ' ἀφίνομεν δι' ἀργότερον ;
 Ἡ Καισαρίνα ἤρχισε νὰ καγχάζῃ.
 — ὦ ! τῆς ἀγίας ἀθωότητος ! εἶπε. Τ' ἀφίνετε δι' ἀργότερον ;
 — Ἀλλὰ τοὺς γάμους !...
 — Τοὺς γάμους !
 — Θέλει νὰ μὲ νυμφευθῇ, δεσποινίς.
 — Εἶνε ἀληθές ;
 — Ἀληθέστατον !
 — Ἐλάτε δά, εἶνε χάριν ἀστεϊσμοῦ !
 — Ἀλλ' ὄχι !
 — Εἶνε δόλος... ἀπάτη !
 Δάκρυα ὑγράνον τοὺς ὀφθαλμούς της νεάνιδος, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὁποίων ἡ Καισαρίνα συνεκινήθη.
 — Μὴ ἄρα πράγματι ἡ Ἰωάννα τὸ ἐπίστευεν ; ἐσκέφθη.
 Καὶ διὰ φωνῆς ἡπιωτάτης :
 — Ἰδωμεν, Ἰωάννα, μικρά μου, ὁμίλει σπουδαίως, κόρη μου. Ὁ γείτων σας, λέγετε ;
 — Ναί.
 — Τί κάμνει ;
 — Ἐργάζεται.
 — Πολύ ;
 — Νύκτα καὶ ἡμέραν.
 — Εἰς τί ;
 — Εἶνε διδάκτωρ τῆς νομικῆς... Θέλει νὰ γίνῃ δικηγόρος, νὰ κερδίζῃ.
 — Εἶνε λοιπὸν πτωχός ;
 Ἡ Ἰωάννα ἐξέβαλε στεναγμόν.
 — Ὅσον καὶ ἐγὼ περίπου, εἶπεν.
 Ἡ Καισαρίνα ἐκινήθη εἰς πειρασμόν ἵνα ἐπικροτήσῃ εἰς τὴν ἀφιλοκέρδειαν τοῦ ἀνευ ὑποθέσεων δικηγόρου, τοῦ ἐρωτοτροποῦντος μετὰ πτωχῆς ἐργατίδος, ἀλλὰ προέλαβε τὸ ἄτοπον τὸ σκεπτικὸν τοῦ χαρακτήρος της.
 — Τότε, εἶπε, πρέπει ἐπὶ μάλλον νὰ δυσπιστῆς.
 — Διατί ;
 — Εἶνε τυχοδιώκτης.
 — ὦ ! δεσποινίς... ἐψιθύρισεν ἐκείνη ὀλοπόρφυρος.
 — Τί θέλετε, Ἰωάννα, ὑπέλαβεν ἡ πρώτη μετὰ τινος συμπαθείας, τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἄνδρες !
 — ὦ ! ὄχι ἐκεῖνος ! δεσποινίς, ὄχι ἐκεῖνος !
 — Καλὰ, ἀρκεῖ. Εἰσθε προκατελημμένοι ! Μιμήθητε ἐμέ ! ἐγὼ γνωρίζω πῶς φέρονται εἰς τοὺς ἐραστάς !
 Ἐπέρχεν οἰκείως τὸν βραχίονα τῆς Ἰωάννας ὑπὸ τὸν ἰδικόν της καὶ κλίνουσα εἰς τὸ οὖς αὐτῆς :
 — Θέλεις μίαν συμβουλὴν ; εἶπε.
 — Βεβαίως.
 — Μὴ σκοτίζεσαι ! Ἄφες τοὺς νὰ περιφέρουν τὰς κιθάρας τῶν εἰς ἄλλας καὶ τὸ συμφέρον σου μόνον βλέπε. Εἶσαι ἀρκετὰ νοήμων, ὥστε νὰ μὴ σὲ ἀπατοῦν. Ἀργότερον σκέπτεσαι περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων... ἐὰν θέλῃς... καὶ θ' ἀξίζῃς περισσότερον. Σκέπτου εἰς τὸ μέλλον καὶ περιπαίξε τὰ λοιπά. Εἶσαι εὐμορφος καὶ θὰ γίνῃς δεκάκις ὠραιότερα. Θὰ ἴδῃς πόσον εἶνε ὠραῖον νὰ βλέπῃς αὐτὰ τὰ ζῶα διαβαίνοντα μὲ ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπρακτα ! Ἀληθῶς, μοὶ ἀρέσκεις, μικρά μου Ἰωάννα, καὶ θὰ σὲ συνδράμω.
 Συνομιλοῦσαι ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Καμῶν.
 Αἱ βραδύνουσαι ἐργατίδες ἔσπευδον, ἀσθμαίνουσαι, ἀλλ' ὅτε εἶδον τὴν πρῶτην ἐρχομένην τῶρα καὶ αὐτὴν, ἐβράχυναν τὸ βῆμα. Καὶ πάραυτα εἰς ὅλον τὸ κατὰστημα ἐγνώσθη ὅτι ἡ Καισαρίνα ἡνίοκει τὴν Ἰωάνναν Βωρδού καὶ

ἀφίθησαν ὅλαι εἰς εἰκασίας μάλλον χειμαιρικὰς τὰς μὲν τῶν δέ.
 Ἡ Ἰωάννα ἐτέθη εἰς ἔργον παραδεδομένη εἰς ρεμβασμούς.
 Αἱ ἰδέαι τῆς Καισαρίνης δὲν τὴν ἐπρηάζον.
 Ἡδύναντο ὄντως οἱ ἄλλοι ἄνδρες νὰ ἦσαν ὡς ἐκείνη τοὺς ἐχαρκτηρίζεν. ὦ ! πρότυπον μάλιστα ἡδύνατο νὰ ἐλάβανε τὸν πατέρα της Βωρδού. Ὁ Βαλοῦς καὶ ὁ φίλος του Ραπινὼ δὲν ὑστέρουν.
 Ἄλλ' ὅποια διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ φίλου της.
 Ὅλην τὴν ἡμέραν διετέλει βεβυθισμένη εἰς τοὺς ρεμβασμούς της.
 Ἡ Καισαρίνη, ἥτις τὴν ἐπετῆρει διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἔδανκε τὰ χεῖλη.
 Ἐσκέπετο :
 — Ἀλλή μίᾳ διὰ πνίξιμον !
 Καὶ ἐξωργίζετο δι' αὐτό.
 Ἡ τόσον ἀγαθὴ, θελκτικὴ καὶ θαρραλέα Ἰωάννα τῇ ἐνέπνεε πραγματικὸν ἐνδιαφέρον.
 Ἡ ἔμπειρος κόρη ἤθελε νὰ διακώσῃ τῆς πτώσεως καὶ χρήματα δὲ θὰ ἐθυσίαζε νὰ τὴν ἐβλεπε θωρακισμένην ὡς αὐτὴν ἐναντίον τῶν πειρασμῶν τοῦ ἔρωτος.
 Πολλὰκις διέβαινε παρ' αὐτὴν καὶ δίδουσα συμβουλὰς ἐπὶ τινος πτωχῆς, τῇ διεβίβαζε ταῦτοχρόνως ἐπιπλήξεις ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐλάβανε βλέμματα ἱκετευτικά.
 — Τί σκέπτεσαι ;
 — Ἄφες λοιπὸν τὰ ὄνειρά σου !
 — Ὁ ἔρως, ὠραῖα ἀρχίζει, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδῃς τὸ τέλος του !
 Αἱ αἰθουσαι ἔβριθον πελατιδῶν.
 Εἰς τὰς τρεῖς, ἀμαξά τις ἔστη πρὸ τῆς θύρας, μίᾳ τῶν κατὰ μῆνα μισθωμένων ἀμαξῶν, ἐξ ἧς κατέβησαν δύο γυναῖκες.
 Ἡ Καισαρίνη, ἥτις ἐθεώρει ἔξω ἀπὸ τοῦ παραθύρου, τὰς παρετήρησε καὶ ἡσθάνθη κλονισμόν, εἰς ὃν οὐδεὶς ἔδωκε προσοχήν.
 Ἡ πρώτη ἐγνώριζεν ὅλα τὰ παρισινὰ νέα, τὰ ἐπεισόδια, τὰ σκάνδαλα, τὰ θεάματα· ἦτο, ἐν συντόμῳ, ἐνήμερος τῆς κινήσεως τῆς ἡμέρας.
 Πλουσία καὶ ἐλευθέρα, πολλὰκις διήρχετο τὰς ἐσπέρας εἰς τὸ θέατρον ἢ τὸ ἵπποδρόμιον.
 — Ἀλλ' εἶνε ἡ μικρὰ Λορένζα, ἐσκέφθη ἡ Καισαρίνη.
 Δὲν ἐπρόφθασε νὰ παρατηρήσῃ τὴν συνοδὸν της.
 Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Καισαρίνη ἔμενεν ὥσπερ ἀπολιθωμένη.
 Ἡ συνοδὸς ὁμοίαζε καταπληκτικῶς τὴν Ἰωάνναν Βωρδού.
 Ἦτος ἦτο μάλλον ἰσχυρὰ τὸ σῶμα καὶ κάλλιον διατηρημένη, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ μ' ἐκείνην εἶχε σῶμα, τὴν αὐτὴν ἐπιδερμίδα, ὁμοίαν καστανὴν καὶ βοστρυχώδη κόμην, τὸ αὐτὸ πρόσωπον.
 Ἡ Καισαρίνη προῦχώρησε πρὸ τῆς νεάνιδος.
 — Ἀγαπᾶτε ;... ἠρώτησε.
 — Δύο ἐνδυμασίας, εἶπεν ἡ πελάτις μὲ ἰταλικὴν προφοράν.
 Προέφερεν ἐν τυμασίας.
 Ἡ πρώτη ἡδύνατο νὰ διατάξῃ κατὰ τὸ σῶμα :
 — Δεσποινίς Ρεμβώ, ἡ δεσποινίς Ἰακώβου, ἰδέτε ἐδῶ.
 Ἀλλ' οὐδεμίαν ἐκάλεσε καὶ εἶπεν ἀπλῶς :
 — Ἐὰν αἱ κυραὶ ἀγαποῦν νὰ μὲ ἀκολουθήσουν.
 Ἐνόμιζεν ὅτι διετελεῖ ἐν ὀφθαλμαπάτῃ καὶ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς πλάνης της.
 Τοιαύτη ὁμοιότης μεταξὺ δύο γυναικῶν ἦτό τι σπάνιον.
 Αἱ ἴσως ἐσκέφθη τὴν Ροζέλλην, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδεν ἀκόμη εἰς τὸ «Ἐδέμ», ἀλλ' ἡς αἱ φωτογραφίαι εἶχον λάβει μεγάλην διάδοσιν.

Ἐκείνη ἦτο... ἐκείνη βεβαίως ὤφειλε νὰ ἦνε.

Καὶ εὐθὺς τῇ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν ἡ σκέψις :

— Πῶς δὲν παρετήρησα τὴν ὁμοιότητα τῶν εἰκόνων πρὸς τὴν Ἰωάνναν ;

Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἐτάρασσεν.

Ἐν τούτοις ἐφρόντιζε νὰ περιποιηθῇ τὰς πελατίδας.

Ἡ Ροζέλλα διέτασσε μὲ τὸ ἀφροντι ὕψος ἐκείνων. ὧν τὸ βελαντινὸν εἶνε πλήρες ἢ τῶν ὁποίων οἱ προστάται ἰα-
νοποιοῦσι πᾶσαν ἰδιοτροπίαν.

— Ἐν φόρεμα δι' ἐμέ, ἐν πρώτοις, εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα.

— Διὰ τὴν δεσποινίδα Λορένζαν ; εἶπεν ἡ Καισαρίνη μετὰ μειδιάματος.

— Μὲ γνωρίζετε ; ἠρώτησεν ἡ κόρη τῆς Σιμονέττης.

— Σὰς ἐχειροκρότησα εἰς τὸ νέον ἱπποδρόμιον. Εἶνε πολὺ παράτολμον ὅ,τι κάμνετε, λίαν ἐπικίνδυνον.

— Ὡ ! εἶπε μετριοφρόνως ἡ νέα, ἡ ἔξις !

Ἡ Καισαρίνη τῇ παρείχεν ὑφάσματα μὲ τὸ κύρος τοῦ ἐμπορίου, ἧς αἱ προτιμήσεις ἐπιβάλλονται.

— Ἰδοὺ τί κάμνει διὰ σὰς, ἔλεγεν εἶνε τῆς ἐποχῆς.

Ἡ Ροζέλλα ἤθελεν ἐπίσης μανδύαν θερμὸν διὰ τὴν ἀ-
δελφὴν τῆς.

— Φαντασθῆτε ὅτι τίποτε δὲν ἔχει νὰ φορέσῃ μετὰ τὴν γυμναστικὴν. Εἶνε ἀσύνετον. Προσβάλλεται κανεὶς εἰς τὸ στήθος καὶ ἔπειτα πᾶσι !

Ἐξερπάζετο μὲ λέξεις προδιδούσας τὴν ἐν μέσῳ πλανή-
των θιάσων ἀνατροφὴν τῆς, ἀλλ' οὐχὶ χονδροειδῶς, ἀπλού-
στατα οὐδὲν ἐμείου τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν χάριν.

Ἡ Καισαρίνη τὴν ἐθαύμαζε καὶ πάντοτε ἐσκέπετο διὰ τὴν ἄλλην, τὴν ἐκεῖ ἐργαζομένην φιλάσθενον ἐργάτιδα.

Ἡ διευθύντρια συνδιελέγετο πρὸς τὰς πελατίδας, πλη-
σιάσασα πρὸς αὐτὰς ἐκ περιεργείας εὐθὺς ὡς εἰς τὸ κατὰ-
στημα διεδόθη ὅτι προσῆλθον αἱ χορεύτριαι τοῦ Ἑδέμ.

Ἡ Ροζέλλα τόσῳ μᾶλλον τὴν ἐνδιέφερε, καθόσον ἀπὸ φίλης τῆς εἶχε πρό τινας μάθει ὅτι εἶχε καταστῇ ἡ ἐρω-
μένη τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ.

Ὁ κόμης λοιπὸν ἦτο γνωστότατος εἰς τῆς Λαύρας.

Πολλοὺς εἶχε πληρώσει λογαριασμούς, ὅχι τῆς κομῆ-
σης ἥτις τοὺς ἐπλήρωνεν ἡ ἰδιά, ἀλλὰ γυναικῶν διαφό-
ρων κατηγοριῶν, πρὸς ἃς ἐδεικνύετο γενναιοδωρὸς εἰς βῆρος
τῆς συζύγου του.

Ἡ Λαύρα ἦτο τότε μεγάλωσμος ξανθὴ, μὲ τὴν κόμην
βεβαμμένην, τοὺς ὀδόντας τεχνητούς, τὴν ὄψιν ἐψιμυθιω-
μένην, ἀλλὰ πάντοτε εὐπρόσωπος χάρις εἰς τὰς ἐκδουλεύ-
σεις τῶν τεχνητῶν μέσων.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ροζέλλης ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα.

Ὡς καὶ ἡ Καισαρίνη ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε τὴν ἐργάτιδα
τῆς μετημφισμένην.

Μετὰ τινὰς τετριμμένους φιλοφρονήσεις, διηυθύνθη πρὸς
τὰ ἐργαστήρια καὶ ἐκάλεσε :

— Δεσποινὶς Βωδρὸν !

Ἡ Ἰωάννα ἀνετινάχθη ἐκ τῶν σκέψεων τῆς ἐπὶ τῇ ἐ-
πιτακτικῇ αὐτῇ φωνῇ.

— Κυρία ; εἶπε προστρέχουσα.

— Ἐλθετε.

Ὅτε ἐπλησίασε πρὸς τὰς δύο ξένας :

— Δεσποινὶς Καισαρίνη, εἶπεν ἡ Λαύρα, θὰ δοκιμάσω-
μεν τὰ φορέματα τῆς κυρίας ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Βωδρὸν.
Ἐχουν τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνάστημα καὶ, τὸ ἀλλόκοτον,
τὴν αὐτὴν μορφήν.

Ἡ διευθύντρια ἐπιδεξίως ἔθηκε τὸ ζήτημα ἐπὶ τάπητος.

Αἱ δύο νεάνιδες ἠτένισαν ταυτοχρόνως ἀλλήλας καὶ ἐ-
ξέβαλον κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Ἐβλεπον τὴν εἰκόνα τῶν ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἡ μία ἐπὶ
τῆς μορφῆς τῆς ἄλλης. Ἐξ ἐνστίκτου εἰλκύνοντο πρὸς ἀλ-
λήλας. Προέβησαν κατὰ ἓν βῆμα καὶ ἱσταμάτησαν.

— Ἰδέτε λοιπόν, Καισαρίνη, εἶπεν ἡ διευθύντρια, ὁ-
ποία κατὰπληκτικὴ ὁμοιότης.

— Εἰσθε Γαλλίς, δεσποινίς ; ἠρώτησεν ἡ Ροζέλλα συ-
νελθοῦσα πρώτη ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς τῆς.

— Ναί, δεσποινίς.

— Ὀνομάζεσθε ;

— Ἰωάννα... Ἰωάννα Βωδρὸν.

— Περιεργον, καὶ ἐγὼ ὁμοίως ὀνομάζομαι Ἰωάννα...
Ζουάννα... Σολάρη, ὡς ἡ ἀδελφὴ μου Ρένζα. Ροζέλλα εἶνε
ὄνομα πρόσθετον.

Ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν ἐξεπλάγη ἐκ τῆς νέας αὐτῆς συμ-
πτώσεως.

Ἡ χορεύτρια ἐκαλεῖτο Ζουάννα... Εἶχε τὴν φωνὴν τῆς,
τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, τὸ ὄνομά τῆς !...

— Ἐγεννήθητε ἐν Ἰταλίᾳ ; ὑπέλαβε δειλῶς.

— Ναί, πλησίον τῆς Μόνζας... Ὁ πατὴρ μου εἶχε παν-
δοχεῖον. Ἀπέθανεν. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν ἐπίσης καὶ
ἐγκατελίπομεν τὸν τόπον νεαρῶταται ἔτι... Ἐκτοτε ἡ
ἱστορία μας δὲν εἶνε τόσον τερπνὴ...

Ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν ἐσκέφη ὅτι ἡ ἰδικὴ τῆς δὲν ἦτο
καλλιτέρα, ἀλλὰ τὸ ἀπεσιώπησεν.

— Οὐδέποτε μὲ εἶδετε ; ἠρώτησεν ἡ Ροζέλλα.

— Οὐδέποτε.

— Δὲν πηγαίνετε λοιπὸν εἰς τὸ θέατρον ;

— Ὅχι.

— Διὰ τί ;

— Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλουσία.

— Ἀφοῦ μοι ὁμοιάζετε τόσον, δέον τοῦ λοιποῦ νὰ
βλεπώμεθα. Θέλετε νὰ σὰς στείλω εἰσιτήρια ;

— Βεβαίως.

— Ποῦ διαμένετε ;

Ἡ Ἰωάννα ἐμειδίασεν ἐκφραστικῶς.

— Ἐὖν δὲν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἴδω, εἶπε πολλὰ-
κις ἤκουσα τὸ ὄνομά σας προφερόμενον. Ἀπὸ τοῦ παρα-
θύρου τοῦ δωματίου μου, παρατηρῶ τὰ ἰδικὰ σας.

— Τότε μένετε ;

— Πλησίον σας.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου ;

— Ἀκριβῶς.

— Τότε τὸ πρᾶγμα ἔχει κάλλιστα. Καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἡ Ἰωάννα ἠτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῇ.

Ἡ χορεύτρια τῇ εἶπε διὰ τόνου θωπευτικῶς :

— Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι δώσετε τὴν χεῖρά σας ;

Ἡ ἐργάτις τὴν ἠτένισε διὰ τόσον γλυκεὸς βλέμματος,
ὥστε ἡ Ἰταλίς τὴν περιεπτύχθη καὶ τὴν ἡσπάσθη ἐπὶ
τοῦ μετώπου.

— Δύο ἀδελφαὶ ἐναγκαλιζόμεναι ἀλλήλας, εἶπε φαιδρῶς.

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Ρένζαν :

— Δὲν ζηλεύεις τοῦλάχιστον σὺ ;

Ἡ ἀκροβάτις ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν ἰταλιστί :

— Ἀρκετὸ νερὸ τρέχει στ' αὐλάκι. Ἀρκεῖ νὰ μείνῃ καὶ
δι' ἐμέ νὰ πῶ.

Ὅτε ἀπηλθον, παρετήρησε τὴν ἐργάτιδα παρακολου-
θοῦσαν αὐτὰς διὰ βλέμματος φιλικοῦ, μεστοῦ συγκινή-
σεως καὶ ἐνδιαφέροντος.

Ἐν τῷ ὀχλήματι εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς :

— Εἶνε ὠραιότατη, διότι σοῦ ὁμοιάζει. Ἀλλ' εἶνε καλὴ
δὲν σὺ ;

— Ναί, προσέθηκεν ἡ Ζουάννα, ἄλλως τὸ πρόσωπόν
τῆς ἐψεύδετο ;

Δὲν ἐψεύδετο ἡ Ἰωάννα κατεῖχε καρδίαν ὡς τῆς μητρὸς
τῆς τρυφερὰν καὶ γενναίαν.

Τὸ ἐργαστήριον ἐκλείσθη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐνω-
ρίς.

Εἰσῆλθεν ἐκείνη εἰς τὸν τροχιόδρομον καὶ ἐπορεύθη πρὸς
τὴν μισητὴν ὁδὸν Ἐπαναστάσεως, ἣν τόσον ἐφοβεῖτο.

Ἀπὸ ὁκτῶ ἡμερῶν δὲν εἶχεν ἴδει τὴν γρατὰν Μαρτιάν-
ναν, τὴν ἀδελφὴν τῆς Θερεσίαν καὶ τὸν Βωδρὸν.

Ὁ τελευταῖος ἦτο περίλυπος διὰ τὴν ἀναχώρησίν τῆς.

Ἄφοτου δὲν ἐπανήρχετο ἐκείνη πλέον εἰς τὸ οἶκον, τῷ ἔλειπε καὶ τι.

Ἐπὶ ὀλιγώτερον καὶ ἐργάζετο πλείοτερον.

Ἡ Ἰωάννα ἤθελε νὰ τῷ δώσῃ τὸ χρημᾶ της καὶ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Μεσημβρίαν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀντέτεινεν ἐπιμόνως.

Ἡ μήτηρ ἐπεμελεῖτο τὴν ἀσθενή της καὶ τὸν σύζυγον.

Ἡ οἰκογένεια δὲν ἦτο πλέον φαεινὰ, ἀλλ' ὁ οἶκος ἤμπορει ἤδη.

Ἐν πρώτοις ὑπῆρχε τὸ ἐκ τῶν πέντε χιλιάδων τοῦ Δαβιδωνος εἰσόδημα καὶ ἡ Ἰωάννα ἦτο σχεδὸν πλουσία!

Πᾶν ὅ,τι κατεῖχε, δὲν ἀνῆκεν ἐξ ἰσού εἰς ἐκείνους ὅσον καὶ εἰς αὐτήν;

Εἰς τὰς δέκα, ἀνέλαβε τὴν ἐν Περσίοις ἄγουσαν.

Ὁ Βωδρὸν τὴν συνώδευσε μέχρι τοῦ προτειχίσματος.

Ὅτε ἐπέστρεψε, σκυθρωπὸς καὶ δυσηρεστημένος, ἡ γυνὴ τοῦ τῷ εἶπεν:

— Ὁ καλὸς μας ἄγγελος μας ἔφυγε.

Δὲν ἠπατάτο.

ΚΓ'

Ἐπὶ τὰ ἔχνη.

Τὸ πανδοχεῖον τοῦ Λούκου καὶ τῆς Σιμονέττης ὑφίσταται πάντοτε.

Εἶνε κτίριον μακρὸν, στεγαζόμενον δι' ἐρυθρῶν κεράμων καὶ ἐγειρόμενον πρὸ τῆς εἰσόδου πολίχνης, ἥς αἱ οἰκίαι ἐκτείνονται ἐκατέρωθεν τῆς ἀπὸ Μόνζας εἰς Βεργάμην ἀγοῦσης.

Ἀνωθεν τῆς θύρας τῆς εἰσόδου κρέμαται εἰκὼν Παναγίας μετ' ἐρυθρὸν πρόσωπον καὶ μανδύαν κυανοῦν.

Ἐὰν ἐνίοτε ἔβλεπε τὰ ἐν τῷ πανδοχείῳ συμβαίνοντα, θὰ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της, διότι εἶνε τοῦτο τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν μεταξὺ Μιλάνου καὶ Βεργάμης περιφερομένων ἀνεστίων καὶ ἀλητῶν.

Ἀλλὰ τὸ μέρος εἶνε φαεινόν, ὡς ὅλος ὁ τόπος.

Ἐν τῇ αὐλῇ ὑπάρχει ἀναβρυτήριον σχηματίζον ρύακα, ὅστις χάνεται εἰς τοὺς ἀγρούς, μεταξὺ γαιῶν γονιμωτάτων.

Τὴν μεθεπομένην ἐκείνης, καθ' ἣν ὁ Δαμβέρτος εἶχεν ἀπέλθει τοῦ Κουρμπεδοῦ, ἀφ' οὗ συνδιελέχθη πρὸς τὸν Καμπευρόλ, ἄμαξα, ἐξευγμένους φέρουσα δύο ἵππους ἀρκούντως ὁμοιάζοντας πρὸς ἡμιόνους, ἔστη πρὸ τοῦ πανδοχείου τούτου.

Ἡμίσεια δωδεκάς ἀνθρώπων τοῦ τόπου καὶ παροδιτῶν ἐκάθητο ἐν αἰθούσῃ πλήρει καπνοῦ καὶ ἔπινον συζητοῦντες καὶ παίζοντες χαρτί.

Μέγας πυρρὸς σκύλος ἠγέρθη γρυλλίζων ἀπὸ τοῦ κατωφλίου, ἔνθα ἐθερμαίνετο ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν διάβασιν εἰς τὸν ταξιδιώτην.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ του, πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν.

Οὐδόλως ὁμοιάζει πρὸς συνήθεις ἐπισκέπτας.

Ἡ ἐπιμελεμένη του περιβολή, τὸ εὐθυτενὲς τοῦ παραστήματος του, τὸ ἀγέρωχόν του βλέμμα καὶ τὸ σοβαρὸν τοῦ ὄρους του, ἦσαν ὅλως διάφορα ἐκείνων.

Ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ ἰδεῶν μελαγχολικῶν.

— Ὅμιλεῖ κανεὶς γαλλικὰ ἐδῶ; ἠρώτησεν.

Εἰς τῶν παικτῶν, τεσσαρακοντούτης ἀνὴρ γενειοφόρος καὶ ἡλιοκαῆς, ἀπήντησεν:

— Ἐγώ.

— Τίς εἰσθε; ὑπέλαβεν ὁ ἀγνωστος, ὅστις προῦχώρησε πρὸς αὐτὸν φαιδρυνόμενος.

— Ἐνας πτωχὸς κτίστης μ' ἓνα ποδί. Τὸ ἄλλο εἶχα τὴν καλὴν τύχην νὰ τὸ χάσω στὴ Μαρσίλια, ἐκεῖ ποῦ ξε-

φόρτωνα ἓνα καράβι καὶ ζῶ μετ' αὐτὸ μικρὸ εἰσόδημα ποῦ μοῦ δώσανε ἐξ αἰτίας γι' αὐτό.

— Θέλεις νὰ κερδίσης δύο λουδοβίκια κάμνοντάς μου τὸν διερμηνέα;

— Εἰσθε γενναῖοδωρος σὰν πρίγκηψας πρὸς χάριν σας; θὰ σὰς συνέτρεχα μετ' πολὺ λιγώτερα, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Ἰταλός.

— Τελειώσατε τὸ παιγνίδιόν σας καὶ ἐγὼ περιμένω.

Ὁ εἰσοδηματίας μετ' τὴν ξυλίνην κνήμην ἔρριψε τὰ χαρτί.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπε. Βλέπω πῶς ὁ καιρὸς σας εἶνε πολυτιμότερος ἀπὸ τὸν δικόν μου καὶ δὲν τὸ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν χάνετε γιὰ χάρι' δική μου.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος — διότι ἐκεῖνος ἦτο — ἐφαιδρύνθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ εἶπεν:

— Ἐδῶ εἶνε τὸ πανδοχεῖον τῆς Παναγίας;

— Ναί, κύριε, ἀπόδειξις καὶ ἡ εἰκόνα ποῦ βλέπετε ἐς τὴν πόρτα.

— Δὲν κατεῖχε τὸ πανδοχεῖον αὐτὸ ἄλλοτε εἰς ὄνοματι Λούκου Σολάρης;

— Δὲν γνωρίζω, κύριε... Πᾶσι καιροῖς;

— Εἶνε ἔκτοτε δεκαπέντε ἕως δεκαῆξ ἔτη.

— Ἦμουν ἐς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐγύρισα ἐδῶ καὶ ἐξ ἡμερῶν. Αὐτὸς ποῦ τὸ ἔχει λέγεται Κάρολος Πάλμας.

— Ποῦ εἶνε;

— Στὸ χωράφι του, ἀλλ' ἡ γυνὴ καὶ τοῦ εἶνε στὸ σπῆτι.

— Δύνασθε νὰ τὴν παρακαλέσετε νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσω;

— Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ χωλὸς ἐκάλεσε:

— Δεῶνα!

— Ἐφθασα.

Μετὰ δύο λεπτὰ γυνὴ τις τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἥτις ἐφάνετο ἐξηκοντούτης, ἐξῆλθε μαγειρείου ὁποῦν ἀνεδίδοντο αἱ ἀναθυμιάσεις διαφόρων ἐδεσμάτων καὶ ὁ Δαμβέρτος τῇ εἶπε:

— Δυνάμεθα νὰ προγευματίσωμεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀμαξήλατός μου ὡς ἐπίσης καὶ αὐτὸς ὁ σύντροφός;

Ὁ ἀνὴρ μετ' τὴν ξυλίνην κνήμην ἠρμήνευσε τὴν ἐρώτησιν καὶ ἡ συνεννόησις εὐχερέστατα ἐπῆλθεν, ὅτε δὲ ἡ μαγειρίσσα ἠρώτησε τὸν ξένον:

— Τί πρέπει νὰ σὰς παραθέσω;

Ἐκεῖνος ἀπήντησεν:

— Ὅ,τι ἀγαπάτε!

Τὰ ἐδεσμάτα τοῦ μαγειρείου δὲν ἦσαν τόσον τῆς γνώμης τοῦ ἴσως, ἀλλὰ παντελῶς ἠδιαφόρει πρὸς αὐτά.

Ἡ τράπεζα ταχέως παρετέθη καὶ ἡ θέα τοῦ οἴκου προῦκάλεσε μειδίαμα εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ πτωχοῦ κτίστου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, ὁ πανδοχεὺς ἐπέστρεψε καὶ ὁ χωλὸς τὸν ἐκάλεσε διὰ νεύματος.

— Ὁ Γάλλος αὐτὸς θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ. Κάρο, εἶπε. Σὰς παρακαλεῖ νὰ συμφάγετε μ' αὐτόν. Θὰ τὸν υποχρεώσετε.

Ὁ πανδοχεὺς δὲν ἀντέταξεν ἀντιρρήσεις. Εἶδε τὴν ἀποσκευὴν ἐν τῇ αὐλῇ του καὶ ἀνθρώπος οὕτως ἐρχόμενος ἀπὸ τοῦ Μιλάνου σημείων ὅτι εἶχε τάλητρα εἰς τὸ βαλάντιόν του, πρᾶγμα προκαλοῦν μεγάλην ἐκτίμησιν εἰς πᾶν μέρος τοῦ κόσμου.

Ὁ ξένος ἄλλως τε ἐφάνετο υποχρεωτικός.

Ἦτο περίπου ὁμήλικος πρὸς τὴν σύζυγόν του.

Μικρὰ θεράπεινα ὁλόμαυρος ὑπηρέτει τοὺς πελάτας της καὶ ἔτρεχε μετ' ἑσίν ἵνα κάλλιον τοὺς εὐχαριστήσῃ.

— Ἀφ' οὗ ὁ ξένος παρεκάθησεν ἀφελῶς εἰς τὴν τράπεζαν μετ' τὸν ξενοδόχον του, τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν αὐτοσχέδιον διερμηνέα, ἥνοιξε τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ τὴν συνδιάλεξιν καὶ ἔθιξε τὸ ζήτημα ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἦλθεν.

Οὐδένα εἶχε λόγον νὰ τηρῇ τὸ μυστικόν του.

— Ἐδῶ δὲν διέμενε πρὸ δεκαπενταετίας ὁ Λοῦκος Σολάρης καὶ ἡ σύζυγός του Σιμονέττα ;

— Ναί.

— Τί ἀπέγειναν ;

— Ἀπέθανον. Ὁ Λοῦκος ἔπινεν ἀκαταπαύστως καὶ ἡ Σιμονέττα προσεβλήθη ἐκ πυρετοῦ.

Ὁ πανδοχεὺς προσέθηκεν :

— Ἀγνωστον πῶς ἐπέτυχον νὰ γίνουν κύριοι, ἀπὸ ὑπηρετῶν ὅπου ἦσαν. Ἐλέγετο ὅτι μία συγγενὴς των, καμαριέρα τῆς δουκίσσης, ποῦ ἔχει τὸν πύργον τοῦ Μοντάλτη, ἐπάνω ἐκεῖ, τοὺς εἶχε δώσει χρήματα. Τὰ ἐσπατάλησαν ἀδίκως καὶ παραλόγως. Τὸ σπῆτι ἐπωλήθη διὰ τίποτε καὶ τὸ ἀγοράσαμε ἡμεῖς.

— Δὲν ἀφῆκαν περιουσίαν μετὰ θάνατον ;

— Χρὴν μόνον.

— Δὲν εἶχον τέκνα ;

— Δύο μικρὰς κόρας, μικροτάτας. Ταῖς ἔκλειε κανεὶς νὰ ταῖς βλέπῃ στοὺς πέντε δρόμους καὶ χωρὶς ψωμί.

— Τί τὰς ἔκαμον ;

— Τὰς ἐπῆρε μαζὺ του θιάσος μουσικῶν τοῦ Τυρόλου.

— Καὶ κατόπιν ;

— Δὲν ἔγεινε πλέον λόγος δι' αὐτάς.

Ἡ μικρὰ θεράπαινα ἔφερεν ἀφθονον ψητὸν βοείου κρέατος καὶ διάφορα ἄλλα φαγητά.

Ἡ ξενοδόχος ἐπεδωκίλευε περιποιήσεις πρὸς τὸν ξένον κύριον, οὗτινος ἡ ὄψις ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον θὰ ἦτο προφανῶς πλήρες.

Οἱ τρεῖς δαιτυμόνες τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου ἔτρωγον μετὰ ὀρέξεως. Ἐκεῖνος μόλις ἔθιγε τὰ παρτιθέμενα φαγητά.

Ἡ θάνατος τὴν καρδίαν του πιεζομένην καὶ ἡ σκέψις ὅτι τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ἀπήχθησαν ὑπὸ τυχοδιωκτῶν, τῷ ἐνέπνεε φρίκην.

Αἱ κόραι του ἴσως !

Οὐδόλως ἠδύνατο περὶ τούτου ν' ἀμφισβᾶλλῃ.

Ἀλλὰ τότε τί ἀπέγειναν ; Ὅποσον μέλλον ;

— Αἱ δύο αὐταὶ κόραι ἦσαν τοῦ Λοῦκου καὶ τῆς Σιμονέττης ; ὑπέλαβεν.

Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει αὐτῇ, ὑψηλὸς τις καὶ ἰσχνὸς ἄνθρωπος, μὲ ἀλλόκοτον καὶ ἀτριχὸν τὴν ὄψιν, μὲ ρίνα κυρτὴν καὶ πώγωνα ὀξύν, ἡμιγέρθη τοῦ θρονίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἐν τινὶ γωνίᾳ, πρὸ πινακίου μακαρονίων καὶ τεμαχίου ἄρτου.

Οἱ στρογγύλοι του ὀφθαλμοὶ ἐξήτασαν περιέργως τὸν ξένον, ὅστις οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τοὺς συνήθεις τοῦ πανδοχείου θαμῶνας.

— Δὲν εἶμαι ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, καὶ αὐταὶ αἱ ἱστορίαι εἶνε παλαιαί, ἀλλ' ὁ παπᾶς τοῦ χωρίου ἡμπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ πληροφορίας. Καὶ ἔπειτα, ὑπάρχουν τὰ μητρώα τῆς ἐνορίας.

Ὁ Γεωργίος Δαμβέρτος ἐσκέπτετο.

Ὁ ἰσχνὸς καὶ ἀλλόκοτος τὴν ὄψιν ἄνθρωπος ἡγέρθη ὀλοτελῶς καὶ προσήγγισε τὸ τραπέζιον τοῦ πρὸς τὸ τοῦ ξένου.

— Νὰ, ὁ Ρῶσος ! εἶπεν ὁ ἀπόμαχος τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα. Μπορεῖ ἴσως νὰ σᾶς πῇ αὐτὸς ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.

Ὁ νεοελθὼν δὲν ἐφάνετο πλούσιος.

Ἦτο κατὰ γράμμα ρακένδυτος, ἀλλὰ τὰ ράκη του συνεδύαζον ἐν ἑαυτοῖς τὸ πολυποίκιλον. Ὁ ὑποπράσινός του χιτὼν ἦτο εἰς εἴκοσι μέρη ἐμβαλλόμενος, τὰς κνημᾶς του ἐκάλυπτε φαῖόν τι ράκος καὶ ὁ τυρολικὸς του πῆλος εἶχε τὸ σχῆμα ἀνεμιστηρίου.

Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν πεπλατυμένα καὶ ἔφερε διὰ ταινίας ἀνηρτημένον ὠραῖον μεγάλων διστάσεων κλαρινέττον.

Ἦτο τὸ κόσμημά του καὶ τὸ βιοπριστικόν του μέσον.

Ἡ θέα του ἦτο ἀξιοθρήνητος.

Ὁ Δαμβέρτος ἐν τούτοις ἐπὶ τῇ θεᾷ του ἡθάνθη εἰδὸς τι ἀνακουφίσεως.

Ἐκ πρώτου βλέμματος, τὸν ἐχαρκτηρίζε τις εὐθὺς ὡς ἄνθρωπον ἀγαθόν.

— Συγγνώμην διὰ τὸ θάρρος, εἶπε, μὰ πολλὰ μοῦ φαίνεται πῶς μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀπάνω σ' αὐτὰ ποῦ ζητᾶτε.

Ὁ Δαμβέρτος ἔνευσε πρὸς τὴν μικρὰν θεράπαιναν, ἥτις ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ διεβίβασε τ' ἀπομένοντα ἐδέσματα καὶ οἶνον εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ νεοελθόντος.

Ὁ παίκτης τοῦ κλαρινέττου ἐξεφράζετο ἐν ἀθλίῳ ἰδιώματι, ἐν μέρει ἐπαρχιακῷ, μίγματι γλωσσῶν ὅλων τῶν τόπων, οὗς εἶχε περιέλθει, ἀλλ' ἀρετὰ εὐλήπτῳ.

Μετὰ τινὰς δειλὰς συγγνώμας διὰ τὴν προσέλευσίν του ἐξηγήθη

Εἶχε κάλλιστα γνωρίσει τὸν Λοῦκον καὶ τὴν γυναῖκά του τὴν Σιμονέτταν.

Ἀπετέλει μέρος τῆς συνοδίας τῶν πλανοδίων μουσικῶν, οἵτινες περιέτρεχον κατ' ἔτος τὸ Μιλάνον.

Ὅλοι οἱ ἐκ Τυρόλου κατήρχοντο εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Παναγίας.

Ὁ Λοῦκος ἦτο ἐκεῖ ὑπηρετής. Μίαν μόνην κόρην εἶχε τὴν Λορένζαν. Πολλάκις τὴν εἶχε χορεύσει εἰς τὰ γόνατά του.

Ἡμέραν τινὰ ἐκόμισαν εἰς τὸν Λοῦκον ἄλλο παιδίον νεογέννητον καὶ σημαντικὸν ποσὸν χρημάτων.

Ὁ Λοῦκος ἡγόρασε τὴν οἰκίαν, ἥτις ἦτο πρὸς πώλησιν, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε νὰ τὴν διευθύνῃ. Ἐδίδεν ὅλον ἐπὶ πιστώσει καὶ ἐπέρνα τὸν καιρὸν τοῦ πίνων.

Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε καὶ τότε τὰ πάντα παρέλυσαν.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν οἱ Τυρόλαιοι ἦλθον πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ἔμαθον ὅτι ἐπωλήθη.

Αἱ δύο μικραί, ἐνδεδυμέναι μαῦρα φορέματα, ἄτινα γείτονες ἐξ εὐσπλαγχνίας ταῖς εἶχον δώσει, ἐνεποιῶν οἶκτον.

Ὁ διευθυντής, ὀνόματι Μύλλερ, προέτεινε νὰ τὰς παραλάβῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἡ μικροτέρα ἐκαλεῖτο Ζουάννα. Ἦτο πολὺ ὠραιότερα τῆς ἀδελφῆς τῆς. Οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν προέλευσίν τῆς.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἑτῶν, καθ' ἃ δὲν τὰς εἶχεν ἐγκαταλίπει, ὁ Μύλλερ προσελήφθη εἰς τὴν ὀρχήστραν ἱπποδρομίου καὶ τὰ παιδιὰ βεβαίως θὰ ἔμενον μετὰ τῶν μουσικῶν.

Ἐκεῖνος, δὲν ἐγνώριζε πλέον τί ἀπέγειναν, διότι μετὰ δύο ἔτη ἡσθένησε καὶ ἐπὶ δεκαπέντε μῆνας τὸν ἐκράτουν κεκλεισμένον ἐντὸς ὑποστατικῷ ἐξαδέλφῳ του, ὡς αὐτὸς πτωχῶν, εἰς Τυρόνον.

Ὅτε ἡθέλησε νὰ ἐπανεύρῃ τοὺς συτρόφους του, ἐκεῖνοι εἶχον διασκορπισθῇ, ὁ δὲ διευθυντής των εἶχεν ἀποθάνει.

Ἐνα μόνον ἀνεῦρεν, εἰς τινὰ θιάσον, ἐν Τεργέστη καὶ μετ' αὐτοῦ ὠμίλησε διὰ τὰς μικράς.

Ἀνεπτύσσοντο καὶ ἀπῆρτιζον μέρος ἱπποδρομίου δίδοντες παραστάσεις εἰς τὴν ἀντίπεραν τῆς Βούδας ἄκρην, πρὸς τὰ μεσημβρινὰ τῆς Ρωσσίας.

Ἦσαν αἱ τελευταῖαι τῶν εἰδήσεων αἱ περὶ ἐκείνων ἔλαβεν ὁ παίκτης τοῦ κλαρινέττου.

Ἡμέραν τινὰ ἤκουσεν ἀορίστως θαυματοποιοὺς ὁμιλοῦντας περὶ τῆς ἰσχύος δύο νεανίδων, ὧν τὰ ὀνόματα τῷ ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν : Ζουάννας καὶ Λορένζας.

Ἐκεῖνα ἀναμφιβόλως ἦσαν.

Τοῦτο συνέβη πρὸ πενταετίας.

Θὰ ἔζων λοιπὸν ἀκόμη, ἐκτὸς ἂν ταῖς συνέβη ἀπευκταῖόν τι ἐκ τῶν συνήθων εἰς αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα.

— Καὶ θὰ ἦσθε εἰς θέσιν νὰ τὰς ἀνεγνωρίζετε ; ἡρώτησεν ὁ Δαμβέρτος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πτωχοῦ ἀλήτου ἐπλήσθησαν ἀπείρου τρυφερότητος

[Ἐπεται συνέχεια]